

AI BUỒN HƠN AI?

Cám ơn anh Lữ Đức Kỳ đã cung cấp cho diễn đàn này những món ăn tinh thần rất bổ dưỡng. Anh Kỳ đã dẫn chúng ta đến những chân trời xa xôi mà không phải mua một chiếc vé nào; cho chúng ta được ngắm những phong cảnh hữu tình, được ngửi những bông hoa tuyệt đẹp, được nghe những âm thanh êm dịu, được nếm những giòng suối ngọt ngào, và được sờ những tác phẩm nghệ thuật vô cùng đặc sắc mà không hề tốn kém một đồng nào.

Mới đây anh Kỳ cũng đã tặng cho quý ông (hay đúng hơn là quý bà) một bài thơ được in trên một tấm thiệp nhân Ngày Phụ Nữ, trong đó có hình Thần Hercules sống (thay vì vác một quả địa cầu) đang gắng hết sức mình để nâng gót giày phụ nữ. Bài thơ viết rằng:

Bài thơ này có lẽ là một người Bắc làm, vì có những chữ như *hát* (ca), *bát* (chén) *giặt là* (giặt ủi) [Người Nam nói “ủi đồ”, còn người Bắc nói là “*lả* quần áo”], *lần* (mò), *xoa kem* (thoa kem), *nhặt rau* (lặt rau) *tuột chỉ* (đứt chỉ), *khâu* (may), buồn *mồm* (buồn miệng), em *hét* (em la), hai *tư* (hai bốn, 24)..., và câu 19 có một chữ bị đánh máy sai (typo) đó là “*Nho*” chứ không phải “*Nhờ*”.

Lần đầu tiên tôi được đọc bài thơ này, không biết tác giả là ai, vào Ngày Phụ Nữ năm ngoái, làm theo loại thơ 5 chữ liên hoàn, tức là 2 câu gần nhau có cùng vần (qua hoa, hát bát, nhà là...), và thuộc dạng ngũ ngôn trường phong, mang tựa đề:

MỘT NGÀY EM LÀM CHỒNG

Ngày ấy sẽ trôi qua,
Em cứ ngồi ngắm hoa,
Em cứ ca cứ hát,
Anh sẽ lo rửa bát,
Anh sẽ lo quét nhà.
Anh sẽ lo giặt là,
Em uống gì anh pha,
Chợ gần hay chợ xa,
Anh lần ra được hết.
Món em ưa anh biết,
Em cứ chờ mà xem,
Em đánh phấn, xoa kem,
Anh nhặt rau vo gạo.
Em ung dung đọc báo,
Anh tay nấu tay xào,

Anh tự làm không sao,
Đừng lo gì em nhé.
Tà áo em tuột chỉ,
Đưa anh khâu lại giùm,
Nho anh mua cả chùm,
Buồn mồm em cứ nếm.
Bạn gái em mà đến,
Cứ vô tư chuyện trò,
Tắm thẳng cu anh lo
Rồi ru cho nó ngủ.
Màn hình bao cầu thủ,
Nghe em hét “Vào rồi!”
Hết một ngày em ơi,
Hai tư giờ thôi nhé.

Nhưng editor đã bỏ đi câu đầu *Ngày ấy sẽ trôi qua* để biến nó thành bài thơ ngũ ngôn tứ tuyệt liên hoàn:

Em cứ ngồi ngắm hoa,
Em cứ ca cứ hát,
Anh sẽ lo rửa bát,
Anh sẽ lo quét nhà.

Anh sẽ lo giặt, là,
Em uống gì anh pha,
Chợ gần hay chợ xa,
Anh lần ra được hết.

Món em ưa anh biết,
Em cứ chờ mà xem,
Em đánh phấn, xoa kem,
Anh nhặt rau, vo gạo.

Em ung dung đọc báo,
Anh tay nấu, tay xào,
Anh tự làm không sao,
Đừng lo gì em nhé!

Tà áo em tuột chỉ,
Đưa anh khâu lại giùm,
Nho anh mua cả chùm,
Buồn mồm em cứ nếm.

Bạn gái em mà đến,
Cứ vô tư chuyện trò,
Tắm thẳng cu anh lo,
Rồi ru cho nó ngủ.

Màn hình bao cầu thủ,
Nghe em hét “Vào rồi!”
Hết một ngày em ơi,
Hai tư giờ thôi nhé.

Mới đọc bài thơ này, có lẽ một số quý ông (và cả quý bà, đặc biệt là Công chúa Tấm) tưởng nội dung bài thơ này mô tả một người chồng ăn năn hối lỗi nào đó, nhân ngày phụ nữ, đã tự nguyện làm “nô lệ” phục vụ cho người vợ đáng yêu, đáng quý của mình.

Thưa quý vị, sự thật không phải là như vậy; nếu đọc kỹ, quý vị có thể nhận ra đây là một bài thơ theo dạng sarcastic và oxymoronic.

Phụ nữ xưa nay vẫn có khuynh hướng thích “gánh vác” giùm cho chồng; nếu không tin thì cứ hỏi anh Nguyễn Lực, anh Nguyễn Thanh, anh Phạm Hoàng thì biết. Chính bản thân tôi cũng không có chương mục nào riêng trong ngân hàng. Nhiều bậc nam nhi chí chí “macho” như anh Kỳ anh Nhượng có thể cũng đang bị bà xã *săn sóc* hơi kỹ. Tuy bà xã cho phép tôi đứng tên chung trong account nhà băng, và tuy tôi có thẻ ATM, nhưng chỉ có thể bỏ check vào chứ không được rút tiền ra (☹), nếu muốn tiêu vặt thì phải kiểm thêm, không cần biết là ở đâu; (Vi: *em phải lo tiền chợ, tiền nhà, tiền điện, tiền xe, tiền bảo hiểm, tiền nước...*) Tôi có mấy ông bạn cũng phàn nàn là mỗi lần lãnh tiền “già” ra là phải đưa hết cho mấy bà “quản lý.”

Đó chỉ là một vài việc mà tôi muốn chứng minh để quý vị biết người cần được giải phóng là đàn ông chứ không phải đàn bà. Chắc quý vị không lạ gì cảnh mấy ông phải làm tài xế, nhưng người lái chính là những người có mái tóc dài, chứ không phải là tóc ngắn. (Hẳn chúng ta còn nhớ câu chuyện hai vợ chồng già mà anh Trần Thân đã gởi cho chúng ta, trong đó mô tả cảnh bà vợ ngồi bên ghế hành khách lái chồng trong lúc chồng lái xe chứ?)

Không dám phàn nàn thêm vì chẳng may nội tướng tôi đọc được những lời ai oán này là coi như toi cái mạng ruồi! (☺)

Đọc bài thơ **Thương vợ** của Tú Xương thì chúng ta mới thấy được chân tình của người chồng thực sự thương vợ:

*Quanh năm buôn bán ở mom sông
Nuôi đủ năm con với một chồng.
Lặn lội thân cò khi quãng vắng
Eo xèo mặt nước buổi đò đông.
Một duyên hai nợ, âu đành phận
Năm nắng mười mưa, dám quản công.
Cha mẹ thói đời ăn ở bạc!
Có chồng hờ hững cũng như không!*

Bài thơ MỘT NGÀY EM LÀM CHỒNG rõ ràng là mang một nỗi uất hận đắng cay ngay từ câu đầu: *Ngày ấy sẽ trôi qua....*, ám chỉ ước mong sớm thoát khỏi cảnh nô lệ này, và sau đó tác tác giả đã cố tình gói ghém vào câu cuối *Hai(mươi) tư giờ thôi nhé!* để nhấn nhủ cô nàng đừng được đà mà làm tới.

Nếu đọc kỹ từng câu, chúng ta có thể thấy đây là những lời than trách, như: *em cứ, em cứ; anh sẽ, anh sẽ*, hàm ý vừa mỉa mai vừa chua chát.

Những giọng thơ: *Em cứ ngồi ngắm hoa, Em cứ ca cứ hát...* là để nhớ lại những ngày xưa thân ái ấy, khi chàng từng ước mơ “*Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé*”; hoặc câu *Anh sẽ lo rửa bát, Anh sẽ lo quét nhà...* rõ ràng là để nhắc nhở lại điều mà chàng đã từng cam kết “*Anh sẽ vì em làm thơ tình ái, Anh sẽ gom mây kết hình lâu đài...*” Đặc biệt câu *Anh tay nấu tay xào*” để tưởng nhớ đến người yêu cũ của mình mà ngày nay đã “*Em tay bế tay bồng*”...

Đây là những lời than thân trách phận của đàn ông ở xứ người.

Thay vì thân trai mười hai thước phải gánh vác những chuyện quốc gia “đại sự” như Thần Hercules vác quả địa cầu, thì ngày nay thân phận đàn ông tại xứ người đang bị các bà dùng gót giày chà đạp một cách vô cùng tàn nhẫn, và tàn bạo. Các ông thường than những câu như “*hổ lạc bình nguyên...*” để tự an ủi mình.

Chúng ta hãy nghe lời than của một người Việt lưu vong:

*Thương thay thân phận đàn ông,
Mang lon gia trưởng làm chồng cho oai.
Một ngàn lẻ một thiệt thòi,
Ngọt bùi chia sẻ, mặn chua tự mình.
Ngẫm cười hai chữ văn minh,
Nhỏ to, đen trắng, ngập mình phải nam.
Ngày cày đêm phải lưng khom,
Cái đầu muốn nổ, cũng còn chưa yên.
Tiệc tùng cũng chẳng tự nhiên,
Bởi cặp mắt vợ triền miên háy chồng
Nhiều khi ngồi giữa đám đông.
Nghe vợ tăng hăng, làm chồng phải..run.
Nam nhi chỉ dập xuống bùn,
Phải lo tôn phụng khổ khuôn gia đình.
Ra đường gặp phải em xinh,
Hỏi chào một tiếng, cả mình bầm đen.
Đàn ông sợ vợ người khen,
Được cha mẹ vợ cấp bằng rể cung.
Dem vào phòng ngủ bày chung,
Nhắc chừng với vợ, xin đừng nặng tay.
Ớt nào mà ớt chẳng cay,
Ông nào tài giỏi thoát tay đàn bà.
Làm chồng gương mẫu vị tha,
Giặt đồ, gánh nước, quét nhà, nấu ăn,
Vợ thương hạnh phúc nào bằng,
Chịu theo lệnh vợ tài năng mới hồng.
Trót sinh là phận đàn ông,
Cứ mang lon giả, làm chồng là yên...*
(Vô danh)

Không phải chỉ đàn ông Việt Nam tại Anh, Mỹ, Pháp, Úc ... bị ăn hiếp, mà ngay cả những người anh em chúng ta tại quê nhà cũng gặp cảnh ngộ tương tự.

Xin mời quý vị hãy đọc những lời kêu cứu khẩn thiết mà tôi tình cờ đọc được từ một website trong nước (Xin đừng cho quý bà xem bài viết này, làm ơn):

Hỡi anh em!

Lại một lần nữa, cái ngày đáng sợ ấy sắp tới. Không thể thoát được nó, không thể hoãn được nó, càng không thể chạy trốn nó. Vậy chúng ta hãy đứng sát vào nhau, hãy nắm chặt tay và đối diện với nó một cách anh hùng.

Thưa anh em!

Có bất công không? Khi trong suốt cuộc đời vất vả, nặng nhọc đầy gian lao chúng ta không có một ngày dành cho mình. Đã từ lâu, cái thế giới mỏng manh này có ngày chống thuốc lá, ngày phòng si-đa, thậm chí có cả ngày cúm gà mà vẫn làm ngơ, không dành cho đàn ông một hôm nào cả.

Vì sao thế? Và đã từ lâu, thế giới bị phụ nữ thao túng mất rồi. Từ trong nhà ra đường phố, từ công ty tới bệnh viện, phụ nữ đã tràn ngập, đã cai quản, đã ra lệnh. Chúng ta mặc gì, chúng ta ăn gì, chúng ta đi đâu, quan hệ với ai, kiếm ra tiền và cất ở chỗ nào đều bị phụ nữ kiểm soát, bắt bớ, theo dõi và tra khảo. Vậy phụ nữ là ai?

Về bản chất, phụ nữ cũng là con người như chúng ta. Nghĩa là cũng thích ăn, thích uống, thích vui chơi và tụ tập đàn đúm (khoản sau cùng này thì hơn hẳn). Ta thuốc lá, chị em có thuốc lá. Ta rượu, chị em có rượu. Ta cờ bạc, chị em cũng bạc cờ, ta... vân vân, chị em cũng... vân vân và vân vân.

Sở dĩ “chúng” hơn ta, làm khổ ta, hại được ta vì “chúng” có những vũ khí tối tân mà chả bao giờ ta có: đây là nước da trắng, đây là làn môi cong, đây là mắt bồ câu, đây là mũi dọc dừa, là giọng nói dịu dàng và tiếng cười khanh khách như chim.

Mang những dụng cụ “giết người hàng loạt” như thế, xông vào đám đàn ông ngơ ngác, tội nghiệp, thiếu đoàn kết, phụ nữ đã xây dựng nên một chế độ hà khắc, một hoàn cảnh sống thật tội nghiệp: Bao nhiêu đàn ông bị giam cầm trong các gia đình, bị ăn, ngủ, xem ti vi và cả tắm nữa theo điều lệnh. Bao nhiêu trai trẻ bị áp tải đi chơi, bị ép phải mua quà, bị dồn vào thế phải tặng hoa, tặng bánh sinh nhật hoặc phải chờ đợi đến mềm nhũn dưới trời mưa như rất nhiều bộ phim tình cảm đã tố cáo. Bằng các thủ đoạn quỷ quyệt như nhảy múa tung tăng, chớp chớp mắt (có gắn lông mi) và kêu thét lên mỗi khi thấy chuột, phụ nữ làm đội ngũ đàn ông tan tác, mất hết lý trí, không còn chút sáng suốt, quên mình, quên cả tiền bạc của mình.

Bằng những mảnh vải mỏng, nhẹ, gọi là áo, bằng những miếng cắt xéo, quần bí hiểm gọi là váy, bằng những sợi dây sặc sỡ như con giun gọi là ruy-băng, phụ nữ làm chúng ta phải đầu hàng, phải sung sướng khi bị bắt làm tù binh, thà chết (và đã chết) chứ không vượt ngục. Hậu quả chính sách hà khắc của nền cai trị chuyên chế đó là trong khi chúng ta công lưng bên máy tính, đổ mồ hôi trong nhà xưởng thì phụ nữ ngồi chễm chệ trong tiệm gội đầu, vẽ tay làm móng hoặc ngồi gặt gù quanh gánh bún riêu. Trong khi chúng ta kiệt sức vì hội thảo, vì nghe lời la mắng của sếp thì phụ nữ hào hứng lắc vòng, nằm dài trong phòng hơi nước để

giảm cân. Trong khi chúng ta mất ngủ vì giá xăng dầu, giá xi măng, phụ nữ cứ vác về mà chả quan tâm tới giá tiền kem dưỡng da, kem tan mỡ và kem trị mụn.

Hỡi anh em!

Tương như vậy đã tột cùng, phụ nữ vẫn không dừng lại. Chả tham khảo ý kiến, chả cần tìm hiểu sức khỏe và tiền bạc của đàn ông, phụ nữ tung ra ngày 8/3 như một ngày tổng phản công cuối cùng, nhằm quét sạch những ước mong chống đối.

Trong cái ngày dài hơn thế kỷ ấy, hàng triệu thân xác gầy gò, lóng cồng tội nghiệp của anh em chúng ta sẽ phải chúi đầu vào chậu rửa chén, rứt cổ trong giỏ thức ăn mua từ chợ, lê bước trong phòng với chổi lau nhà. Trong cái ngày kinh khiếp đó, anh em sẽ giặt tã đến mười hai giờ, bỏ củi đến ba giờ, rửa tủ lạnh, khua mạng nhện, đổ rác đến đêm, những lúc giải lao thì khâu quần áo.

Anh em có sống sót qua một ngày như thế không? Tôi tin là không. Nhưng nổi loạn à? Đường lối đấu tranh của chúng ta đã định hướng từ lâu là không manh động. Chạy trốn à? Chưa từng có ai chạy thoát, mà thoát là thoát đi đâu?

Vậy anh em hãy chứng tỏ sức mạnh của mình bằng cách làm thật tốt những gì phải làm, khiến phụ nữ kinh ngạc, hoảng sợ choáng váng: Nếu rửa bát, anh em hãy rửa sạch đến mức ba tuần sau vẫn không cần rửa lại. Nếu lau nhà, anh em hãy lau bóng tới mức con ruồi đậu xuống không bay nữa vì mái soi gương. Nếu đi chợ, anh em hãy mặc cả ráo riết, trả giá gắt gao, mua rẻ tới độ sau ngày này, các hàng bán cá, bán gà đều phá sản.

Tóm lại, hãy dùng “**gậy bà đập lưng bà**”. Hãy biến ngày 8/3 là ngày của chúng ta, khi đàn ông cười nói râm ran, í ới gọi nhau trong siêu thị và tùm tùm ăn quà ngoài vỉa hè. Hãy làm cho phụ nữ tiếc đứt ruột và không có cơ hội nào trong giây phút ấy được sờ vào dụng cụ gia đình, được tắm mình trong không khí bếp núc hội hè. Hãy khiến các cô gái khắp nơi hiểu rằng chỉ có ý chí, sức mạnh và khả năng sáng tạo của đàn ông mới biến được một ngày thành một đời. Nếu có một lá cờ thêu chữ 8/3, tôi muốn anh em giặt lấy nó, cắm nó xông lên và vẩy thật cao như ngọn đuốc rực lửa.

Anh em tiến lên. Chiến thắng hay là chết!

(Xin đừng ai kể chuyện này cho bà xã tôi nghe, làm ơn!)

Mar 16, 07.

Phạm Đức Hiền